

# 1. Po duhovniškem posvečenju

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

↗ Nazaj na kazalo

Naslednji dan po posvečenju prvih duhovnikov Dela se je Jožefmarija zjutraj odpravil k Álvaru del Portillu, ki je takrat stanoval v centru na Ulici Villanueva. Želel je prejeti odvezo po njegovih rokah. Vprašal ga je, ali je že koga spovedal; in ko mu je ta

odgovoril, da ne, mu je dejal: ***Potem  
boš spovedal mene, pri tebi  
namreč želim opraviti splošno  
spoved.***<sup>[1]</sup> Podeljevanje zakramentov  
je bilo zanj nekaj popolnoma novega,  
in ko je bilo treba spokorniku dati  
odvezo, je bil Álvaro tako silno  
ganjen – o tem je večkrat  
pripovedoval Jožefmarija –, da mu je  
moral ta pomagati pri izgovarjanju  
besedila odveze. Od takrat naprej in  
vse do njegove smrti je bil  
ustanovitelj spovednik ta njegov  
sin.<sup>[2]</sup> Bil pa je tako ponižen in  
»prosojen«, da je Álaru na stežaj  
odpiral vrata svoje duše tudi zunaj  
zakramenta spovedi.<sup>[3]</sup>

V tistem tednu so se zvrstile nove  
maše pravkar posvečenih  
duhovnikov. V torek, 27. junija, je v  
cerkvi sv. Elizabete prvič maševal  
Chiqui (oziroma gospod José María).  
Njegova »novomašniška podpornika«  
sta bila pater López Ortiz in gospod  
José María Bueno Monreal.

Slovesnost se je začela ob pol desetih dopoldne v nabito polni cerkvi. Zaposleni v podjetju za distribucijo električne energije »Electra de Madrid«, v katerem je delal novomašnik, so bili navzoči v polnem številu: člani uprave, vodilni in pomožni inženirji, uslužbenci, navadni delavci; prišli pa so tudi profesorji in kolegi z Visoke šole za rudarstvo.<sup>[4]</sup>—

Gospod Álvaro je mašo daroval v sredo v kapeli Šole Pilarske Matere Božje, ki jo vodijo patri marijanisti. Asistirala sta mu pater Aguilar OP in šolski ravnatelj. Enako kot pri maši pri Sv. Elizabeti je bil na koncu podeljen papeški blagoslov, zapeli so *Te Deum*, sledil pa je neskončen sprevod sorodnikov, znancev, prijateljev – tudi tokrat je prisostvovalo mnogo inženirjev in profesorjev z Visoke šole za cestno inženirstvo –, ki so želeli poljubiti novomašnikove roke.<sup>[5]</sup>— V četrtek, 29.

junija, je imel novo mašo gospod José Luis v cerkvi Samostana Gospodovega učlovečenja. Spet so bili tam vsi novomašnikovi prijatelji in kolegi z Visoke šole za cestno inženirstvo ter številni sodelavci iz nacionalnega železniškega podjetja RENFE, v katerem je bil zaposlen. Tako kot je ravnal na dan duhovniškega posvečenja, oče tudi pri teh novih mašah ni želel biti navzoč. Ni hotel, da ga prevzamejo čustva, in je to veselje prihranil, da bi ga v celoti izročil Gospodu. Človeško gledano je bilo vse to pravo zmagoslavje in v svoji ponižnosti si je za prihodnost postavil pravilo, da se na tovrstnih slovesnostih ne bo pojavljal. Njegovi duhovni otroci, kot je zlahka uganil gospod Leopoldo ter še mnogi drugi prijatelji, so poznali razlog njegove odsotnosti. Toda tisti četrtek Jožefmarija ni zamudil zadnje priložnosti, da napravi veselje novemu duhovniku. Tik pred začetkom je poklical Ricarda

Fernándeza Vallespína in mu rekel:  
***Pojdiva na José Luisovo novo  
mašo.***<sup>[6]</sup> In sta bila pri maši,  
pomešana med množico navzočih.<sup>[7]</sup>

\* \* \*

Ko je bil nekaj mesecev prej,  
februarja 1944, Jožefmarija na  
duhovnih vajah, je nemara razmišljal  
o duhovnikih, ki bodo prišli čez čas:  
***Kako jasno vidim, da biti duhovnik  
– še posebej v Delu – pomeni biti  
nenehno na križu!***<sup>[8]</sup> In z dvema  
besedama oriše duhovnikovo nalogo:  
***Duhovnik: posvečevati se in  
posvečevati.***<sup>[9]</sup> Vzvišen ideal, ki ga bo  
skušal razložiti s temle preprostim  
razmislekom:

Mlačen duhovnik: to je véliki  
sovražnik Dela. Od tod absolutna  
potreba, da smo duhovniki sveti.<sup>[10]</sup>

Duhovnik torej z opravljanjem svoje  
službe posvečuje: ***Tvoje delo,  
duhovnik, ni samo reševanje duš,***

***temveč njihovo posvečevanje.***<sup>[11]</sup> V ta namen se mora povsem predati svojemu duhovniškemu služenju, brez polovičarstva, in ne sme dopuščati niti mlačnosti, niti brezdelja, niti malodušja. Naloga duhovnika je napolniti svet z lučjo, tako da oznanja Kristusa. Kajti božje ljudstvo, če si sposodimo evangeljsko prisposodbo, odseva sijočo svetost svojih duhovnikov; in Bog ne daj, da bi zapadli v temo. Še v drugi ustanoviteljevi zabeležki lahko glede duhovnikov preberemo:

Ti si sonce (lux mundi) in tvoje ljudstvo je luna, ki odseva od tebe prejeto svetlobo.<sup>[12]</sup>

S kupi zapiskov v takšnem slogu je ustanovitelj polnil svoje kartoteke. Uporabljal jih je za pridiganje duhovnikom. Misli, ki v njih prevladujejo, jasno kažejo, kam je pridigar ciljal: svetost, svetost, svetost. Bog je od njega hotel, da svet

spomni na to sporočilo: na klic k svetosti za vse kristjane. Nekaj nepojmljivega za Jožefmarija je bila podoba mlačnega duhovnika, na katero je včasih naletelo njegovo plemenito in zaljubljeno srce. Kako je mogoče, se je spraševal, da se kak duhovnik zadovolji s povprečnim življenjem?

To je obžalovanja vreden primer človeškega bivanja! Vendar ni bila nelogičnost tisto, kar ga je presenetilo. O neverjetnem delovanju človekove notranjosti je imel dovolj izkušenj že takrat, ko je v *Poti* zapisal:

Protislovje: bolj dosegljivo je biti svetnik kot modrec, a laže je biti modrec kot svetnik.<sup>[13]</sup>

Podobno razmišljanje najdemo v njegovih *Zapiskih*, četudi v tem primeru ne gre za misel, ampak za pripetljaj, v katerem nastopa premetena osebnost iz mesa in kosti:

Rad bi zabeležil neki dogodek, je zapisano maja 1931, ob katerem bi bilo sram celo krepostne ljudi, saj pokaže, kako so ljudje sposobni delati večje žrtve za nekaj bednih pezet kot pa za služenje Bogu. Dva- ali trikrat sem na tramvaju videl nemega in hromega otroka, kako je s pomočjo besed, ki jih je sam zapisal na papir, navzoče prosil miloščine. Resnično je zbujal sočutje: vozniki tramvaja so mu pustili, da se je vozil zastonj, za kar se je zahvaljeval z ganljivimi kretnjami ...<sup>[14]</sup>

Minilo je nekaj časa in nekega dne je k Jožefmariju pristopila ena izmed gospa, ki so sodelovale pri dobrodelnih dejavnostih Zavoda za bolne. Ime ji je bilo Luz Martínez.<sup>[15]</sup> Omenila mu je neke sirote in ga prosila, naj kaj stori zanje. Čez dva tedna so mu v zavodu predstavili najstarejšega od tistih osirotelih otrok, ki mu jih je priporočila gospa



Luz. Duhovnik ga je nemudoma prepoznal:

Bil je mutec ..., ki mu je neznansko tekel jezik! – Povsem hladnokrvno in prostodušno nam je pobalinček povedal o svojih potegavščinah: delal se je, da je nem (tega se je naučil z oponašanjem neke sosede, ki je takšna dejansko bila), in na ta način zaslužil tudi po dva petaka na dan. Precej velika brazgotina na njegovem čelu priča o tem, da so ga hudo ranili, zato da bi spregovoril – tako je rekel –, vendar niti v sirotišnici ni črhnil besedice, niti »av!« ... samo ječal je kakor nemo bitje. Drugič so mu s kladivom strli prst ... a ni spregovoril! In velikokrat – tako je zatrjeval – so mu zasajali igle v najnežnejše dele telesa ... Nikoli niso iz njega izvlekli enega samega krika! Kakšna volja! Ali imamo tudi mi takó močno voljo, ko služimo Bogu?<sup>[16]</sup>

So nekateri, ki ***pravijo, da služijo, vendar ni od njih nikakršne koristi***, je pogosto govoril Jožefmarija.<sup>[17]</sup> Na srečo je lahko bil na svoje sinove duhovnike ponosen. Nekdo je pred njihovim posvečenjem pripomnil: »Zdaj jih bo posvetil, potem pa jih bo ubil z delom.«<sup>[18]</sup> Kaj kmalu se je rek prijel in rodila se je legenda, da jih je z delom dejansko »ubijal«. In nekaj je bilo na tem resnice, kajti kakor hitro so bili posvečeni in je oče videl, da lahko pridigajo ter opravljajo svojo službo, že jih je začel pošiljati sem in tja na apostolska potovanja. Meseca avgusta, pripoveduje José Luis Múzquiz, sta on in José María Hernández Garnica že pridigala na prvih duhovnih vajah. Vsake enotedenske duhovne vaje so obsegale več kot dvajset meditacij, ki sta jih lahko v miru pripravila po zaslugi očetove velikodušnosti, saj jima je ta nadvse razumevajoče dejal: ***Tukaj imata mojo kartoteko z***

***gradivom za meditacije.***<sup>[19]</sup> Takšne radodarne poteze, s katero je mladim duhovnikom dal na razpolago svojo zbirko gradiva in lističe z osebnimi zabeležbami, ni mogoče najti pri kakšnem drugem učitelju na tem svetu.<sup>[20]</sup> Iz tiste kartoteke so jemali, kar se jim je zahotelo, po lastnem okusu in potrebah. Odnesli pa so najbrž kar precej, saj Jožefmariju nazadnje ni preostalo drugega, kot da se loti sestavljanja popolnoma nove zbirke.<sup>[21]</sup>

Zaslišala so se nekatera nova obrekovanja, ki so se pridružila že znanim in obdelanim. Govorilo se je, da je tiran, da svoje ljudi preobremenjuje. Res pa je bilo, da je bil oče odločen iz svojih sinov narediti svetnike ter je znal od njih veliko zahtevati na razumen, a junaški način. Hotel je, da pridobijo bogate pastoralne izkušnje. In ta sklep ni bil zgolj lepa želja. Očetova ljubezen do njegovih prvih sinov

duhovnikov se je kazala v tem, da jih je priganjal k vnetemu izvrševanju njihove službe. Prav dobro se je Álvaro del Portillo spominjal, kako jih je v prvem letu njihovega duhovništva ustanovitelj zadolžil, da so pridigali vsaj na trinajstih duhovnih vajah, na katerih so vsakokrat imeli po dvaindvajset meditacij. Potem pa še vsaj enkrat toliko dni duhovne obnove in brezštevilni nagovori; in vsemu temu moramo dodati še preostale redne zadolžitve: predavanja, spovedovanje, duhovno vodenje ter vodstvene naloge v Delu.<sup>[22]</sup>

Še bolj zahteven, herojsko zahteven, je bil Jožefmarija do samega sebe. Tako se je še enkrat pokazalo, da je zares živel skladno z duhom, ki ga odsevajo njegovi lističi in zabeleške. Odkar je bilo državljanske vojne konec, so bili redki, skrajno redki meseci, v katerih ne bi pridigal na kakšnih duhovnih vajah. Eden izmed

praznih mesecev je november 1943. Vendar se nam ni treba naprezati z iskanjem vzroka za to. Dovolj je prebrati, kar piše montseraškemu opatu v pismu, datiranem 17. decembra tistega leta v Sevilji:

Da vam nisem že prej odgovoril, je krivo dejstvo, da sem moral nekaj dni prebiti v obvezah zaradi manjše operacije; moj edini brat pa se je kar nekaj časa boril na življenje in smrt s čirom na dvanajsterniku. Hvala Bogu mu je bolje, vendar je ostal skoraj brez krvi, čeprav je dobil dve transfuziji.<sup>[23]</sup>

V prvih mesecih leta 1944 opazimo, da je Jožefmarija svoje vročično delovanje po španskih škofijah upočasn timer. Januarja je moral še na en poseg, tokrat na operacijo mandljev.<sup>[24]</sup> Vendar niti izčrpanost niti bolezen nista uspeli ohromiti njegovih moči. Bilo je osupljivo, kako hitro si je opomogel, kakor da bi se mu spričo

zagretosti za vrnitev k svoji prekinjeni službi pospešeno povrnilo zdravje. Duhovne vaje, ki jih je vodil za skupnost patrov avguštincev v El Escorialu in so trajale od 3. do 11. oktobra 1944, so njegovo telesno vzdržljivost postavile na preizkušnjo. Ko so se tisti dnevi zbranosti ravno prevesili v drugo polovico, mu je vrat strašno nabrekli in se zagnojil. Da bi preprečil draženje ob stiku s kolarjem, si je pomagal z robcem, ki je zaradi svoje bele barve v temni kapeli zelo izstopal. Jožefmarija ni hotel zbujati pozornosti. Odločen nadaljevati s pridiganjem do zadnjega dne ni želel povzročati sitnosti bolničarju tamkajšnje skupnosti. Obnašal se je tako, da niti udeleženci duhovnih vaj niso zaznali resnosti njegovega stanja in njegove visoke vročine. Pisal je v Madrid in na kratko zaprosil za nekaj črnih robcev, da bi si jih ovil okrog vratu:

Pošljite mi par črnih robcev za okrog vratu. Lahko se opere ta, ki ga prilagam, in tisti, ki sem ga poslal včeraj v vreči za perilo. Nujno je.

Povej Ricardu, naj, ko bo prišel sem, prinese fotografski aparat.

Ura je že čez štiri in moj bolničar še ni prišel. Dejansko lahko shajam brez njega. Se bom že znašel.<sup>[25]</sup>

Dva tedna pozneje je provincial, pater Carlos Vicuña, potem ko je povzel odzive in mnenja udeležencev, napisal Álaru del Portillu te besede:

»Želel bi vam na kratko podati vtis o duhovnih vajah, ki jih je za patre avguštince Kraljevega samostana El Escorial v mesecu oktobru vodil José M. Escrivá. Vsi soglašajo, da je presegel vsa pričakovanja in v polni meri zadostil željam predstojnikov. Sedaj upamo, da bo Bog po teh vajah poslal obilo sadov. Vsi brez izjeme

(patri, teologi, filozofi, bratje in aspiranti) so kar požirali njegove besede, kot se reče. Ob njegovih 30- ali 35-minutnih nagovorih jih je tako prevzela njegova gorečnost, navdušenje, iskrenost in prisrčnost, da se jim je zdelo, kot da so trajali le deset minut. 'To prihaja iz njegove globine, tako govori, ker ima v sebi notranje življenje in ogenj; svetnik je in apostol; če ga bomo preživel, ga bomo mnogi od nas videli na oltarjih ...' – takšne besede sem slišal od njegovih poslušalcev.

Tolikšna soglasnost pohval je nekaj zelo redkega, zlasti če gre za poslušalstvo, ki ga v veliki meri sestavljajo izobraženci in strokovnjaki. Niti enega samega manj naklonjenega glasu ni bilo slišati. Sicer drži, da ga je že ob prihodu spremljal svetniški sloves, vendar ni nič manj res, da se mu še zdaleč ni izneveril, temveč ga je le potrdil.



To so vtisi, ki smo jih zbrali v vzdušju skupnosti.«<sup>[26]</sup>

Skupnost pa ni videla, kako se je komaj privlekel do svoje sobe, da bi si med eno in drugo meditacijo malo oddahnil ter si opomogel. In ko je bilo treba znova iti v kapelo ter se lotiti pridiganja, je Jožefmarija s temperaturo blizu štirideset stopinj pri tem premagoval nadčloveške napore. Pridigal je z žarom in se na vso moč boril, da ne bi podlegel vročini.<sup>[27]</sup>

Šel je na zdravniški pregled. Na podlagi znakov in bolehanja, ki je že nekaj časa trajalo (hitra utrudljivost, turavost, žeja, izčrpanost, nagnjenost k debelosti), je zdravnik diagnosticiral hudo obliko sladkorne bolezni.

Morda je takó junaško ravnanje pri njegovem pastoralnem služenju tudi pripomoglo, da se je prijela legenda o tem, da je »ubijal« svoje duhovnike.

Jožefmarija je dobro vedel, da v trenutku posvečenja duhovnik postane služabnik svojih bratov in sester. Takole je v prvem letu po posvečenju zapisal v pismu vsem svojim duhovnim otrokom:

Vsi, otroci moji, morate služiti drug drugemu, kot to zahteva vaše globoko doživeto bratstvo, vendar duhovniki ne smejo dopustiti, da bi jim njihovi bratje laiki nudili nepotrebne usluge. Duhovniki smo v Delu sužnji drugih in sledeč Gospodovemu zgledu – ki ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel, non veni ministrari, sed ministrare – moramo biti sposobni položiti svoje srce na tla, da bi drugi mehko stopali. Če bi torej brez potrebe pustili, da vam vaši bratje laiki strežejo, bi to bilo v nasprotju z bistvom duha Opus Dei.

Potrebujemo duhovnike z našim duhom: naj bodo dobro izobraženi;

naj bodo veseli, dejavni in učinkoviti; naj se z življenjem spoprijemajo v športnem duhu; naj se radi žrtvujejo za svoje brate in sestre, ne da bi se pri tem počutili kot žrtev; naj vedo, da jih vsi v Delu imajo radi iz vsega srca. Otroci moji, veliko molíte, da bi bili zelo veseli, zelo sveti, da ne bi razmišljali o samih sebi in bi imeli v mislih le božjo slavo in blagor drugih.

Potrebno je, da naši duhovniki v svoji duši gojijo to temeljno držo: iztrošiti se popolnoma v služenju svojim bratom in sestram, prepričani, da je služba, h kateri so bili poklicani znotraj Opus Dei, velika čast in predvsem veliko breme, ki pa ga je vseeno lahko nositi, če si prizadevajo za tesno povezanost z Gospodom, kajti vedno je njegov jarem prijeten in njegovo breme lahko: *Iugum meum suave est, et onus meum leve.*

Vsako leto ponavadi na prvo stran beležke, ki jo uporabljam, zapišem: In laetitia, nulla dies sine Cruce! – da bi se spodbudil in uglajeno nosil Gospodovo breme, vselej dobre volje – pa čeprav je treba mnogokrat nasprotovati lastnim težnjam –, vedno z veseljem.<sup>[28]</sup>

Nedavno posvečeni duhovniki so se poslušno prepuščali oblikovanju po rokah ustanovitelja, ki jih je gnal od enega konca do drugega. To so rade volje sprejemali in bili vedno pripravljeni z veseljem udejanjati korenite, kratke in prodorne nasvete, ki jim jih je dajal oče:

Bodite najprej duhovniki. Nato duhovniki. Ter vedno in v vsem samo duhovniki.

– Govorite le o Bogu.

– Kadar vas pokliče kak spokornik, pustite vse drugo in poskrbite zanj.<sup>[29]</sup>

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Álvaro del Portillo, *Sum.* 330; prim. tudi Javier Echevarría, *Sum.* 3211.

[2] Prim. *prav tam.* Ko je oktobra 1940 Jožefmarija za svojega spovednika izbral monsinjorja Joséja Marío Garcío Lahiguero, mu je odkrito povedal, da se namerava spovedovati pri katerem izmed svojih sinov, kakor hitro bo kdo od njih posvečen. »In to sem jaz popolnoma odobral ter mu celo svetoval, naj ravna tako,« pričuje García Lahiguera. Prim. José María García Lahiguera, *Sum.* 5474. Po posvečenju, kadar Álvaro ni bilo v Madridu, je ustanovitelja spovedoval José María Hernández Garnica. Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, PM, l. 355v.

[3] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 331.

[4] Prim. AGP, *Sección Expedientes*, D-660.

[5] Prim. *prav tam*.

[6] José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 44.

[7] Msgr. Javier Ayala pričuje o ustanoviteljevi ponižnosti in pravi, da je vselej ravnal tako: »Spominjam se, da leta 1948, ko sva bila posvečena Ignacio Echeverría in jaz, čeprav je slovesnost potekala v najstrožji zasebnosti – v kapeli centra Diego de León, v navzočnosti le nekaterih članov Dela –, očeta tudi takrat ni bilo zraven. Pozdravil je gospoda Casimira Morcilla, ki je bil škof posvečevalec, in mu povsem naravno povedal, da 'kot vedno' on ne bo navzoč. Ignaciu in meni pa je rekel, da bo v času obreda sam maševal v mali kapeli v prostorih *administracije* ter naju priporočal

Gospodu« (Javier Ayala Delgado, RHF, T-15712, str. 55).

[8] *Zapiski*, št. 1861, 11. 2. 1944.

[9] RHF, AVF-0079; prim. *Zapiski*, št. 1854, 9. 11. 1941.

[10] RHF, AVF-0079, februar 1944.

[11] *Prav tam*.

[12] *Prav tam. Lux mundi* – luč sveta.

[13] *Pot*, št. 282.

[14] *Zapiski*, št. 201, maj 1931.

[15] Lahko se spomnimo, da je nekatere gospe, ki so pomagale apostolskim damam, Jožefmarija prosil za imena njihovih mladih sorodnikov, za katere bi lahko molil. Gospa Luz Martínez je bila teta Joséja Luisa Múzquiza.

[16] *Zapiski*, št. 201, maj 1931.

[17] *Pismo 15. 10. 1948, št. 30.*

[18] Rafael Escolá Gil, RHF, T-04837, str. 15; prim. tudi Álvaro del Portillo, *Sum. 763.*

[19] José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 80.

[20] Pripomba Álvaro del Portilla, ki je ravno tako imel na razpolago tisto kartoteko; prim. Álvaro del Portillo, *Sum. 763.*

[21] Prim. *prav tam.*

[22] Prim. *prav tam.*

[23] Pismo iz Sevilje montseraškemu opatu koadjutorju Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, EF-431217-1. Par mesecev prej, septembra, je trpel zaradi popolne izmučenosti:  
***Resnično sem izčrpan in potrebujem nekaj dni oddiha, čim se končajo duhovne vaje, ki jih trenutno vodim,*** piše Antoniu



Rodilli Zanónu (Pismo iz Madrida, EF-430911-1).

[24] Mandlje so mu operirali 3. januarja 1944 (prim. Pismo iz Madrida montseraškemu opatu koadjutorju Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, EF-440102-1). O poteku tistih tednov in o kirurških posegih strnjeno poroča v pismu nekemu prijatelju: ***Od takrat so se mi stvari tako zapletle – bolezen mojega mlajšega brata, ki je bil v zelo resnem stanju; obe moji operaciji nosu in grla; več poti izven Madrida, odkar so me odpustili iz bolnišnice ...*** (Pismo iz Madrida Joséju Royu Lópezu, EF-440206-1).

[25] Pismo iz El Escoriala Álaru del Portillu in članom Dela v Madridu, EF-441008-1.

[26] Pismo z dne 26. 10. 1944; RHF, D-03275.

<sup>[27]</sup> Prim. Manuel Botas Cuervo, RHF, T-08253, str. 10.

<sup>[28]</sup> *Pismo 2. 2. 1945, št. 20 in 21. In laetitia, nulla dies sine Cruce* – v veselju, noben dan brez križa.

<sup>[29]</sup> RHF, AVF-0079, februar 1944.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sl-si/article/1-po-duhovniskem-  
posvecenju/](https://opusdei.org/sl-si/article/1-po-duhovniskem-posvecenju/) (9. Mar. 2026)